

CÒPIA

TRIBUNAL SUPERIOR DE JUSTÍCIA DE CATALUNYA
Sala Civil i Penal

R. de cassació i extraordinari per infracció processal
núm. 15/2016

SENTÈNCIA núm. 11

President:

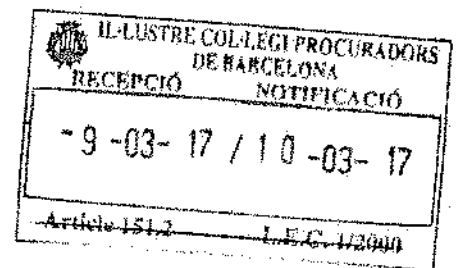
Il·lm. Sr. José Francisco Valls Gombau

Magistrats:

Il·lma. Sra. Mª Eugènia Alegret Burgués

Il·lma. Sra. Núria Bassols i Muntada

Barcelona, 2 de març de 2017

La Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, formada pels magistrats que s'esmenten més amunt, ha vist el recurs de cassació i extraordinari per infracció processal interposat pel

), representat davant aquest Tribunal per la procuradora Sra.) i dirigit per l'advocada Sra.

contra la Sentència dictada per la Secció 2a de l'Audiència Provincial de Girona el 23 de novembre de 2015 en conèixer del recurs d'apel·lació interposat contra la Sentència dictada pel Jutjat de Primera Instància núm. 2 de Blanes el 15 de maig de 2015 en el procediment de modificació de mesures núm. 899/14. La Sra.) , aquí part contra la qual es recorre,

ha estat representada en aquest Tribunal per la procuradora Sra. Natalia Guadalajara Williams i dirigida per l'advocat Sr. Ramir J. Bascompte Dalmau.

ANTECEDENTS DE FET

Primer. La procuradora Sra. Francina Pascual Sala, en representació del Sr. , va formular demanda de judici de modificació de mesures núm. 899/14 davant el Jutjat de 1a Instància núm. 2 de Blanes. Seguida la tramitació legal, el Jutjat va dictar Sentència amb data 15 de maig de 2015, la part dispositiva de la qual diu el següent:

"Que desestimo la demanda de modificación de medidas interpuesta por Don , contra D^a , y, en consecuencia, no modifico la pensión de alimentos acordada en sentencia dictada el 6 de Mayo de 2000 por el Juzgado de Primera Instancia nº 3 de Alzira en procedimiento mejor cuantía 96/99, con expresa condena en costas al actor".

Segon. Contra aquesta Sentència, la part actora va interposar un recurs d'apel·lació, el qual es va admetre i es va substanciar a la Secció 2a de l'Audiència Provincial de Girona, la qual va dictar Sentència amb data 23 de novembre de 2015, amb la següent part dispositiva:

"PRIMER. Desestimem el recurs d'apel·lació presentat en nom de contra la Sentència de data 15/05/15 dictada pel Jutjat de Primera Instància nº 2 de Blanes i la confirmem íntegrament.

SEGON. Imposem les costes de la segona instància a la part apel·lant".

Tercer. Contra la Sentència anterior, el Sr.

_____ va interposar recurs de cassació i extraordinari per infracció processal. Per interlocutòria de 3 de novembre de 2016, aquest Tribunal es va declarar competent i va admetre el recurs a tràmit, i de conformitat amb l'art. 485 de la LEC es va traslladar a la part contra la qual es recorre perquè en un termini de vint dies formalitzessin l'escrit d'oposició. Un cop dut a terme, es va assenyalar per a la votació i decisió el dia 26 de gener de 2017, en què es va celebrar.

Ha estat ponent l'Il·lma. Sra. Núria Bassols i Muntada.

FONAMENTS DE DRET

PRIMER.-

Considera la Sala que per tal de facilitar la comprensió el tema litigiós resulta d'interès deixar constància dels següents antecedents de caràcter fàctic:

- a) Els aquí litigants el senyor _____ i la senyora _____ varen tenir una relació de parella de la qual en va néixer una filla _____ que ara té vint-i-un anys.
- b) En virtut de sentència de 6 de maig de 2000 el Jutjat de Primera Instància número 3 d'Alzira va regular les mesures aplicables arran de l'extinció de la relació i, pel que ara interessa, es va decretar la guarda de la filla _____ en favor de la senyora _____ i el pagament d'una pensió alimentària d'import mensual 35.000 pessetes (ara 210 euros) a satisfer pel senyor _____ així com la distribució per meitats de les despeses extraordinàries.

- c) La demanda que donà lloc a aquest litigi va ésser presentada pel senyor _____ amb data 1 d'octubre de 2014 al Jutjat degà de Blanes en petició d'extinció de la pensió d'aliments que havia de satisfer en favor de _____, emparant la susdita extinció en els articles 237-13-1 e) del Codi civil de Catalunya en relació amb l'article 415-17-2 e) del mateix Codi, al respecte adduí que la _____ no mantenia cap mena de contacte amb el seu pare ni amb la família paterna des de feia més de dos anys. La demanda feia palès que la filla del demandant s'havia negat reiteradament davant la insistència del demandant a visitar-lo a ell i la seva família i li havia bloquejat tot tipus de contacte a les xarxes socials.
- d) També feia especial insistència a què quan _____ es va assabentar de la mort de la seva àvia paterna dos dies després del decés, i per aquesta circumstància, va trucar el seu pare al qual va insultar i escridassar, també ho va fer a la parella del mateix, la senyora _____, i finalment va enviar un Whats App al senyor _____ en el qual el titllava de desgraciat, de mal pare i li deia que no es mereixia viure.
- e) De forma subsidiària i pel cas que no s'estimés la concurrència de la causa d'extinció de la pensió alimentària basada en la manca absoluta de relació de _____ amb el seu pare, imputable exclusivament a la mateixa, es sol·licitava la reducció de la pensió invocant que s'havien reduït les despeses de la filla degut a la seva majoria d'edat, i també pel fet d'haver incrementat les despeses de l'obligat a satisfer els aliments.
- f) La sentència dictada en primera instància va desestimar íntegrament la demanda; el senyor _____ va interposar recurs d'apel·lació contra la mateixa, a conseqüència del qual va recaure sentència en la Secció Segona de

l'Audiència Provincial de Girona amb data 23 de novembre de 2015 que va confirmar la sentència de primera instància.

SEGON.-

Contra la sentència dictada per l'Audiència Provincial que va desestimar la demanda principal, en rebutjar tant la pretensió esgrimida amb caràcter principal com la plantejada de forma subsidiària, el senyor [redacted] hi interposa recurs extraordinari per infracció processal, i també recurs de cassació en entendre que la "ratio decidendi" de la primera pretensió decidida per l'Audiència presenta interès cassacional.

En el primer motiu extraordinari per infracció processal, el recurrent denuncia la infracció dels articles 216 i 218 de la Llei d'enjudiciament civil i també de l'article 24 de la Constitució Espanyola.

Amb aquesta asserció tracta el recurrent de titllar la sentència que es recorre d'incongruent.

La invocació d'incongruència de la sentència que s'impugna no suposa una alegació novedosa feta en aquest grau cassacional, sinó que es una reiteració del que ja es va discutir en segona instància i que fou correctament i motivadament rebutjat per l'AP.

Cal ressaltar que en aquest recurs el senyor [redacted] insisteix en que en la contesta a la demanda, la senyora [redacted] de forma implícita va reconèixer que la manca manifesta i continuada de relació familiar entre ell i la seva filla [redacted] era provocada per la forma d'actuar de la [redacted], així en aquest recurs insisteix en que la dita contesta es feu palès: *"porque no podemos olvidar que [redacted] se trataba y de trata de una adolescente, con los altibajos que esta etapa representa"*.

També torna a incidir en què, al seu entendre, de la contesta a la demanda se'n deriva que la demandada no relata que el Sr. [redacted]

hagi posat cap impediment a la relació paterna-filiar objecte de la contesa.

Amb aquests antecedents, en seu del recurs per infracció processal el recurrent qualifica la sentència de l'Audiència d'incongruent en dir que de la mateixa parteix d'una de concurrència de culpes que ningú no havia al·legat.

La denuncia no podria ésser més desafortunada, en cap moment s'ha aplicat la susdita concurrència de culpes que suposa un llenguatge més propi de la responsabilitat extra-contractual, però és que a més l'Audiència ja va contestar sobradament l'errònia teoria del aquí recurrent en el sentit que en la contesta a la demanda s'assumia la responsabilitat de la Sara encaminada a obviar qualsevol relació amb el seu pare.

Vegem el que diu la sentència de l'Audiència Provincial: "*... el recurs fa una interpretació totalment subjectiva del contingut de la contestació a la demanda, que nega clarament la insistència de relació familiar i que imputa la situació actual al pare.*

Per citar només dos fragments, la contestació argumenta en la seva plana número 3: "Según el Sr. [redacted] su hija [redacted] no mantiene ningún tipo de contacto con su padre ni con su familia paterna desde hace años. Ello no es así, tal y como se argumentará y probará a continuación".

Al seu torn, a la pàgina 7 podem llegir: "todavía entre el Sr. [redacted] y [redacted] sigue habiendo contacto y relación paterno familiar...".

En definitiva, tant d'aquests concrets fragments de la contestació com del seu contingut general, no apreciem per enlloc un reconeixement dels principals fets litigiosos que, d'acord amb el que preveu l'article 281.3 de la LEC, restarien exclosos de prova.

Per tant, no és cert que la sentència impugnada hagi omès l'existència de fets rellevants reconeguts per la demandada".

TERCER.-

Aquesta Sala comparteix absolutament les afirmacions de l'Audiència ja que d'una lectura de la contesta no se'n revela sinó una oposició de la demandada a les afirmacions del aquí recurrent quan culpabilitza a la de no voler mantenir relacions familiars amb ell i la seva família; conseqüentment, s'exclou la incongruència de la sentència denunciada, resultant d'interès per tal de palesar més l'error del recurrent recordar la doctrina sobre la congruència recollida per aquesta Sala en la recent sentència de 23 de febrer de 2017, a saber: *"En el primer motiu del recurs extraordinari per infracció processal, a l'empara de l'art. 469.1.2 de la LEC, es denuncia la infracció de l'art. 218.1 de la LEC, el qual, després d'exigir que les sentències siguin clares i precises, imposa que siguin congruents amb les demandes i amb la resta de pretensions de les parts, deduïdes oportunament en el plet. Han de fer les declaracions que aquelles exigeixin, que condemnin o absolguin el demandat i han de decidir tots els punts litigiosos que hagin estat objecte del debat. El tribunal, sense apartar-se de la raó petitòria acudint a fonaments de fet o de dret diferents dels que les parts hagin volgut fer valer, ha de resoldre d'acord amb les normes aplicables al cas, encara que no hagin estat esmentades o al·legades encertadament pels litigants.*

...

Com vam dir en l'STSJC 74/2015, de 22 d'octubre de 2015, el principi dispositiu i d'aportació de part són bàsics en el nostre procés judicial quan es tracta de matèries disponibles de dret privat i constitueixen el fonament de la congruència.

En sentit ampli podem entendre la congruència com la correlació deguda entre l'activitat processal de les parts i l'activitat de l'òrgan judicial.

La jurisprudència del Tribunal Suprem (TS) ha anat sostenint que la congruència suposa la deguda correlació entre les pretensions de les parts i la decisió de la Sentència.

"Con carácter general, venimos considerando que «el deber de congruencia se resume en la necesaria correlación que ha de existir entre las pretensiones de las partes, teniendo en cuenta el petitum [petición] y la causa petendi [causa de pedir] y el fallo de la sentencia» (Sentencias 173/2013, de 6 de marzo). «De tal forma que para decretar si una sentencia es incongruente o no, ha de atenderse a si concede más de lo pedido ("ultra petita"), o se pronuncia sobre determinados extremos al margen de lo suplicado por las partes ("extra petita") y también si se dejan incontestadas y sin resolver algunas de las pretensiones sostenidas por las partes ("infra petita"), siempre y cuando el silencio judicial no pueda razonablemente interpretarse como desestimación tácita. Se exige por ello un proceso comparativo entre el suplico integrado en el escrito de la demanda y, en su caso, de contestación a la demanda y la parte resolutive de las sentencias que deciden el pleito» (Sentencias 468/2014, de 11 de septiembre, y 375/2015, de 6 de julio)." Sentència 450/2016, d'1 de juliol de 2016".

L'aplicació de l'anterior doctrina al supòsit debatut fa decaure el primer motiu del recurs per infracció processal.

QUART.-

En el segon motiu extraordinari per infracció processal a redós de l'article 24 de la Constitució, el recurrent titlla la sentència de l'Audiència de manifestament arbitrària i il·lògica i de no superar el test de raonabilitat constitucionalment exigible.

Per tal d'acreditar la manca de tota lògica o raó que s'imputa a la sentència dictada per l'Audiència Provincial i la arbitrarietat en que incideix, és escaient fer esment a la sentència d'aquest Tribunal Superior de Justícia, 62/2014 de 29 de setembre que entre moltes d'altres que diu pel que ara tractem:

"De este modo viene sosteniendo reiteradamente el Tribunal Supremo (Sentencias de fechas 12 de mayo de 2006, 28 de noviembre de 2007, con cita de las de 8 de abril de 2005, 29 de abril de 2005, 9 de mayo de 2005, 16 de junio de 2006, 23 de junio de 2006, 28 de julio de 2006, 29 de septiembre de 2006 y 16 de marzo de 2007...) indicando que la valoración de la prueba corresponde en principio a la Sala de instancia, debiéndose reducir su examen en sede de casación a problemas de infracción en concreto de una regla de valoración, al error patente y a la interdicción de la arbitrariedad o irrazonabilidad (Sentencias del Tribunal Constitucional 63/1984, 91/1990, 81/1995, 142/1999, 144/2003, 192/2003; y de esa Sala, 24 de febrero y 24 de julio de 2000, 15 de marzo de 2002, entre otras muchas) o más modernamente (STS 26-7-2012) que "en la formulación de posibles motivos por infracción procesal (artículos 469 LEC) no se ha recogido, expresa y conscientemente por el legislador, el error en la valoración probatoria, lo que responde a la propia naturaleza del recurso extraordinario que no comprende la revisión de la labor que en este punto se ha realizado ya mediante una doble instancia. Ha sido esta Sala la que, atendiendo a criterios constitucionales de tutela judicial efectiva (artículo 24 CE), ha consolidado una doctrina según la cual cabe incluir en el apartado 4º del artículo 469.1 aquellos casos en que en la valoración se ha incurrido en evidente error o irrazonabilidad, supuestos en los que no cabe discutir si es o no acertada tal valoración porque lo que se demuestra es un absoluto desajuste a los más elementales

postulados de la lógica, de modo que no puede mantenerse tal valoración sin lesión del referido derecho constitucional”.

Doncs bé, l'aplicació de la dita doctrina al supòsit objecte de la contesa comporta la íntegra desestimació de la tesi del recurrent.

S'infereix de les afirmacions fetes tant pel Tribunal Constitucional, com pel Tribunal Suprem, com per aquest mateix Tribunal Superior de Justícia que la valoració probatòria correspon a la Sala d'instància i que en seu de cassació només s'hi pot incidir cas que concorri la infracció d'una regla concreta de valoració o una arbitrietat patent o una deducció contrària a tota lògica o raó.

I el cert, és que contràriament a les pretensions parcials i interessades del recurs una lectura en profunditat de la sentència dictada en segona instància comporta la ineludible conclusió que la mateixa no és arbitrària, sinó que aborda una anàlisi de la prova practicada de forma pormenoritzada i totalment raonable i lògica.

Des de l'anterior perspectiva l'Audiència fa palès que:

a) *“El pare viu a i la filla a (). Aquesta distància no hi ha dubte que compromet una relació pròxima i sovintejada, el que fa que s'hagin de ponderar altres formes alternatives de contacte a la purament presencial”.*

b) *“Si partim de la base que el pare sembla un home molt meticulós, des del moment en què ha presentat com a prova els bitllets de tren des de a i fins i tot dels anys 1.999 o 2000 amb la finalitat d'acreditar els seus desplaçaments, sembla que no seria gens agosarat o aventurat conjecturar que si hagués intentat fer algun viatge per veure la seva filla després de l'estiu de 2012, s'hauria quedat els bitllets per demostrar-ho...”.*

c) *“També es curiós, partint de la mateixa meticulositat de la que acabem de parlar, que no digui enlloc que ha mirat de parlar per*

telèfon amb ella d'una manera sovintejada, sigui directament o a través de la seva mare. Semblaria que els contactes telefònics han estat escassos i si seguim el relat del pare, força tensos, el que ell atribueix un cop més a la filla...".

d) "El fet que aquesta (la) se'n anés a viure amb el seu pare durant tot un curs implicaria que almenys en aquell moment hi havia una bona relació entre ambdós, malgrat que des que es va trencar la convivència entre els litigants, quan la era petita (tenia uns cinc anys) sembla que aquest contactes eren esporàdics.

En aquest sentit els bitllets que justifiquen els desplaçaments del pare cap a denoten uns buits temporals molt considerables, tot i que òbviament no podem descartar uns altres que no es fessin per tren...".

e) "Des que es va acabar la convivència entre pare i filla l'estiu de 2.012, no consta cap mena de contacte entre ells fins el gener de 2.013, en què el pare exigeix a la filla que li faci arribar les seves notes.

El pròxim correu electrònic que consta no és fins el mes d'agost de 2.013, en què la filla n'envia un al pare, clarament agressiu, sembla ser que alterada per la mort de l'àvia paterna, que no va conèixer fins uns dies després del seu traspàs.

Els següents correus que s'aporten són ja de juny i finals de juliol de 2.014.

La correspondència entre pare i filla s'intensifica una mica a partir de finals de 2.014.

Segons l'apel·lant la filla comença a contestar els seus correus a causa de l'existència d'aquest procediment i amb la clara finalitat de predeterminar proves documentals que s'hi puguin presentar.

Podem acceptar aquesta tesi, però immediatament hem de dir que aquesta contemplació del procés, futur o present, també es detecta

en pràcticament tots els correus que el pare envia a la seva filla des de juny de 2.014.

N'hi ha prou en parar una mica d'atenció en les explicacions i afirmacions que fa en els correus per adonar-se que la seva voluntat era clarament la de poder-los presentar en un imminent procés, mirant de demostrar que ell estava fent tot el que podia per mantenir la relació amb la seva filla i que era aquesta qui s'oposava de manera rotunda".

CINQUÈ.- En base a les anteriors consideracions i moltes d'altres, conclou l'Audiència que les proves demostren que entre pare i filla mai no hi ha hagut una relació massa fluida des que es va produir el trencament de convivència entre els pares de la [redacted], llevat el curs acadèmic (2011-2012) en que aquesta va anar a viure amb el seu pare, moment a partir del qual es va trencar la relació, fent-se episòdica i conflictiva.

L'Audiència retreu al recurrent que des del moment en que la [redacted] l'estiu del 2012, torna a conviure a [redacted] amb la seva mare, el senyor [redacted] no hagi fet cap intent d'anar-la a veure, i que es limités a convidar-la a passar l'estiu a casa de la nova família del seu pare, en una data molt propera a la presentació de la demanda que donà lloc a aquesta contesa, cosa que fa sospitar de les seves intencions.

Totes les anteriors consideracions revelen una sentència raonable i raonada, sense que hi hagi cap indicatiu d'error patent o arbitrarietat, cosa que comporta la desestimació del motiu del recurs.

SISÈ.-

Correspon ara, analitzar l'únic motiu de cassació que es basa en la concurrència d'interès cassacional per manca de jurisprudència d'aquest Tribunal Superior de Justícia pel que fa a l'extinció de la pensió d'aliments per l'absència manifesta i continuada de relació familiar entre l'obligat a prestar els aliments i el beneficiari dels mateixos, sempre i quan aquesta manca de relació sigui imputable exclusivament a aquests darrer.

En aquest sentit, els preceptes citats com a infringits són un del llibre segon del Codi civil de Catalunya: l'article 237-13-1.e) (Llei 25/2010), i l'altre l'article 451-17-2.e), del llibre quart, del susdit CCCat (Llei 10/2008).

El recurrent en el motiu de cassació defineix l'interès cassacional com segueix: *"La relación de parentesco por sí misma, si no va acompañada por una relación familiar, con la intensidad y las características que imponen los usos del tiempo y lugar no basta por sí sola para atribuir a la hija mayor de edad -por el simple hecho de ser hija- un derecho alimenticio con cargo al padre. No es la relación de sangre sino la suma de la relación de parentesco más la suma de la relación social de carácter familiar las que generan la "relación familiar" exigida en el precepto".*

Nogensmenys el contingut del recurs, si bé intenta donar unes pautes de interpretació dels citats articles, i més en concret de l'article 237-13-1.e) del CCCat, es focalitza bàsicament en intentar substituir la valoració probatòria de l'Audiència que va concloure en l'existència d'una escassa relació familiar entre el senyor i la seva filla en virtut de l'actitud d'ambdós.

SETÈ.-

L'article 237-13-1.e) en regular l'extinció del dret d'aliments fa, doncs, remissió expressa a l'article 451-17-2.e) que regula les causes de desheretament i com una d'elles contempla la dita manca de relació, en seu de successions, entre el causant i el legitimari, sempre que sigui imputable de forma exclusiva a aquest darrer.

Els dos articles constitueixen el centre d'aquest debat, el nus gordià o la "ratio decidendi" d'aquest litigi, i per tal de donar pautes de interpretació i aplicació dels mateixos preceptes legals és pel motiu que aquest Tribunal Superior de Justícia ha admès el recurs de cassació en estimar que reuneix interès cassacional.

La menció com una causa genèrica d'extinció de la pensió alimentària per incidir l'alimentista en una causa de desheretament no és una novetat del llibre segon del CCCat, sinó que ja l'anterior Codi de família (1998) també feia remissió a les causes de desheretament contemplades en aquells moments en el Codi de successions, concretament en els seus articles 370.1. 2 i 3.

Si fem una anàlisi comparativa de les causes de desheretament contemplades en l'anterior Codi de successions amb les que ara regula el llibre quart del CCCat, podem concloure que s'augmenta l'espectre per a privar al legitimari del seu dret com hereu forçós en incloure, com a nova causa, aquesta manca de relació familiar.

Aquesta inclusió ha conduït a alguns autors a estimar que això suposava una debilitació de la legítima dirigida a la seva supressió, consideració que en cap cas s'ha, ni tant sols, insinuat en l'obligació d'aliments envers els fills.

Tal com s'expressa el recurrent en el cos del seu recurs de cassació, les causes de desheretament s'han d'interpretar de forma restrictiva perquè tenen naturalesa limitativa de drets, però amb més motiu

s'han d'interpretar de forma rigorosa les causes d'extinció del dret d'aliments donada la naturalesa d'aquests dret.

Malgrat que l'absència manifesta i continuada de relació familiar per causa exclusivament imputable al legitimari, o en el seu cas a l'alimentista sigui en un cas causa d'extinció de la legitima, i en un altre causa d'extinció del dret d'aliments, aquesta Sala considera que el dret a la llegítima i el dret d'aliments tenen una naturalesa distinta i que aquesta naturalesa influeix a l'hora de determinar el grau de rigor amb que s'ha d'analitzar la conducta d'una banda d'un legitimari que nega cap tipus de relació amb el seu causant i de l'altra la de l'alimentista que s'oposa a relacionar-se amb l'obligat a donar-li aliments.

En el cas en debat el que es objecte de la contesa és el dret d'aliments d'una persona que si bé es major d'edat no ha acabat la seva formació, per causes que no s'ha provat que siguin voluntàries (sinó ans al contrari, ha quedat provat que Sara els últims temps, estava seguint els seus estudis amb èxit). Cal tenir molt en compte que el CCCat, a l'hora de negar el dret d'aliment exigeix, dues premisses (com ja s'ha dit i repetit: a) l'absència manifesta i continuada de relació familiar entre el pare i la filla, i b) que sigui per causa exclusivament imputable a la filla).

Un cop això establert s'ha de fer palès que l'Audiència no considera provada ni una premissa ni l'altra.

VUITÈ.-

Al fil de l'anterior, de les declaracions fàctiques de l'Audiència que més amunt s'han transcrit en relació a les ponderacions jurídiques també exposades s'ha de concloure:

a) **S'ha d'interpretar més rigorosament el concepte jurídic: "absència manifesta i continuada de relació familiar entre el deutor i el creditor del dret, per causa exclusivament imputable al primer", cas que es tracti de privar del dret d'aliments a l'alimentista, que en el cas que es tracti d'extingir el dret a la legítima, donat el caràcter bàsic dels aliments per a la vida i (en el supòsit tractat donada l'edat de l'alimentista) pel dret a l'educació i al desenvolupament integral de la personalitat.**

b) La diferent naturalesa d'un dret i l'altre (a la legítima i als aliments) s'hauria d'haver palesat pel legislador en el preàmbul de la Llei 25/2010 que aprovà el llibre segon el CCCat relatiu a la persona i la família, però malauradament, aquest omet qualsevol pronunciament d'aquesta causa extintiva, però, en canvi la remissió a l'article 451-17 del mateix CCCat aprovada per la Llei 10/2008 ens condueix a fer referència al preàmbul de la mateixa on el legislador indica: *"amb relació al desheretament, es destacable l'afegiment d'una nova causa, que es l'absència manifesta i continuada de relació familiar entre el causant i el legítimari per causa imputable exclusivament a aquest darrer. Tot i que certament, el precepte pot ésser font de litigis per la dificultat probatòria del supòsit de fet ... s'ha contraposat aquest cost elevat d'aplicació de la norma amb el valor que té com a reflex familiar de la institució i del sentit elemental de justícia que hi és subjacent"*.

Les afirmacions del legislador en el context de la llegítima no són mimèticament traslladables als aliments almenys en supòsits de l'obligació dels pares envers als seus fills que tot i ésser major d'edat no hagin acabat la seva formació, ja que no es tracta només d'un dret-obligació

de reflex familiar i d'un sentit de justícia, sinó d'un dret bàsic contemplat expressament en l'article 236-17-1 del CCCat, en dir: "Els progenitors, en virtut de llurs responsabilitats parentals, han de tenir cura dels fills, prestar-lis aliments en el sentit més ampli, conviure-hi, educar-los i proporcionar-los una formació integral".

NOVÈ.- És cert que la jurisprudència (sentència d'aquesta mateixa Sala, a títol d'exemple de 29 de febrer de 2012) distingeix entre el dret dels aliments dels fills menors d'edat que han d'abastar el més ampli per el seu creixement i educació, i els dels majors que no han entrat al mercat laboral, on es diu que només inclouen el més necessari per la vida. Aquesta distinció es deriva dels articles 236-17 i 237-2.2, del CCCat, per raó del fet que alimentar i tenir cura integral dels fills en sentit ampli deriva de l'obligació parental, però cal remarcar que les normes que regulen el dret d'aliments d'origen familiar els són d'aplicació subsidiària. A més, la realitat social ens mostra que molts joves de l'edat de l'alimentista no han acabat la seva formació per causes que no li són imputables, com aquí succeeix, per la qual cosa l'abast del aliments en una o altra circumstància són cada vegada més semblants.

Per les anteriors circumstàncies l'Audiència Provincial és tant exigent a l'hora de considerar provat que concorren els requisits per entendre que concorre la manca de relació familiar i continuada només imputable a l'alimentant i per això també ho ha d'ésser aquesta Sala que en no haver estimat els motius del recurs per infracció processal presentats contra la sentència que es recorre, ha de partir del relat fàctic de la sentència de l'Audiència.

Del dit relat (més amunt transcrit en part) queda reflectit que no s'ha provat un rebuig absolut per part de la filla, a relacionar-se amb el

seu pare, durant un període de temps important, quan precisament va conviure amb el seu pare i la seva nova família durant tot un curs escolar, i si bé és cert que reacciona de forma agressiva davant la manca de comunicació de la mort de l'àvia paterna, això no deixa d'ésser comprensible per la gravetat del fet. A més cal tenir ben present la maduresa del pare que li exigeix un grau més elevat de comprensió i esforç per a reconduir la situació, ja que aquesta pot afectar molt més a una noia de vint-i-un anys que a una persona molt més adulta.

Conseqüentment, tampoc s'ha provat que a la [redacted] li sigui imputable la manca de relació familiar, de forma exclusiva.

Conseqüentment s'imposa la desestimació dels recursos per infracció processal i de cassació interposats contra la sentència de l'Audiència.

DESÈ.-

En virtut del que disposen els articles 394 i 398 de la Llei d'enjudiciament civil escau imposar al recurrent les costes causades en aquest grau cassacional.

PART DISPOSITIVA

La Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, decideix:

DESESTIMAR els recursos de cassació i extraordinari per infracció processal interposats per la Procuradora Sra. [redacted] en representació del Sr. [redacted] contra la Sentència de data 23 de novembre de 2015 dictada per la Secció 2a de l'Audiència Provincial de Girona en el rotlle d'apel·lació núm. 456/15, la qual es confirma íntegrament. Amb expressa imposició de les costes causades a la part recurrent i pèrdua dels dipòsits constituïts.

Així ho acorda la Sala i signen el president i els magistrats esmentats més amunt.

PUBLICACIÓ. La sentència ha estat signada per tots els magistrats que l'han dictat i publicada de conformitat amb la Constitució i les Lleis. En dono fe.